

Sunndalen - mer enn bare Driva

Tekst og foto: Randulf Valle

Julidagen var varm da vi tok på oss sekkene nede i Grødalen, men her oppe på 1200 meter er vinden sur. Det hjelper ikke på temperaturen at det ligger en stor snøfonn i sør-enden av vannet. På tross av at vanntemperaturen ikke kan være mye over frysepunktet, vaker det livlig.

“Det hadde gjort seg med fisk til middag”, tenker jeg mens jeg fisker meg sakte men sikkert bortover langs bredden. Det er første gang jeg prøver fisket i dette området, og er ikke helt uten forhåpninger jeg har lagt turen inn hit. Lokalkjente kompiser har hvisket meg noen tips i øret, og vist meg bilder av ørret som har dratt vekta langt nedenfor tokilosmerket.

Plutselig hogger det. Jeg kjenner med en gang at det ikke er snakk om noen kjempe i tokilosklassen, men det er heller ikke en av de aller minste. Den elleve fot lange slukstanga tretter fisken effektivt ut, og når den har fått rast fra seg kan jeg smyge den inn i hovmaskene. Jeg tipper omkring halvkiloen - smellfeit og med lite hode. Den sitter på den nederste opphengerflua. En flott start på turen. Fisken har magen full av fjærmygglarver. "Rart at den tok den store rackelhanan da", slår det meg.

Fiskerikt fjellområde

Ordene “fiske” og “Sunndalen” får de fleste til å tenke på Driva, elva som har rykte på seg for å være Norges beste sjøørretelv. Færre er klar over at fjellområdene sør for Sunndalen kan friste med svært godt ørretfiske. Mange av de gode ørretvannene ligger høyt, helt opp til godt over 1300 meter. Med slik beliggenhet blir sesongen så klart relativt kort. Isen kan ligge til godt ute i juli, og august er gjerne den beste fiskemåneden. Er høsten varm kan man få bra med fisk til litt ute i september. Høyfjellsfisken er svært lunefull - i alle fall storfisken: Vil den ikke, så vil den ikke. I denne høyden er ørreten også lite begeistret for mark, så flue, eller sluk med flueoppheng er den vanligste redskapen. Bruker du tynt multifilamentsnøre, gjerne rundt 0,14, og en sildesluk på 10-12 gram får du en enorm aksjonsradius og dekker store områder. I kveldinga kan det være effektivt å bytte sildesluken med en flytende wobbler som du fisker sakte i vannflata - gjerne langs land.

Ei panne med steikefisk

Et par dager har gått, og vi har flyttet oss lenger inn i fjellet. Teltet er slått opp ved et langt, smalt og grunt vann. Når sola dukker fram vaker det livlig, men det har vært mye overskyet og vindfullt vær de siste dagene - så også nå. Det er liten vits i å banke rundt på den livløse vannflata under slike forhold, så jeg tar med meg fluestanga og rusler mot utoset. Utløpselva er ganske liten og stri. Ved første øyekast kan det se ut som den går i sammenhengende stryk nedover dalen. Ser man nærmere etter vil man imidlertid se partier med roligere vann innimellom. Dette er ideelle forhold om du vil skaffe deg ei panne med steikefisk på fjellturen. Mange fjellvandrere står og kaster på de store vannene, og klager på dårlig fiske. De burde heller prøve bekker og småvann dersom siktemålet er middagsmat i større grad enn rekordfisk.

Jeg knytter på ei kulehodenympfe på fortommen og drar tre-fire meter snøre av snella. Så

begynner jeg å fiske meg metodisk nedover elva med korte kast skrått nedstrøms. Fokus legges på å avfiske de rolige partiene hvor vannet virker dypere, samt overgangene mellom rolig og raskt strømmende vann. Tidvis er ikke mye mer enn fortommen utenfor stangringene. Da er kontrollen over flua best. Øynene følger snøre og fortom på veien gjennom vannmassene. Rett som det er stopper snøret brått. I raskt strømmende vann tar fisken kontant, og tilslag er sjelden nødvendig. Det går ikke lenge før ei fin rekke med steikefisk er trygt på land, og med hjelp av strømmen gir de nok kamp til at det blir en ganske morsom opplevelse.

Litt for tidlig

Finværet og høysommeren har gjort sitt inntog i fjellheimen i det turen går mot slutten. Litt mer fisk har det blitt, men de store ørretslaskene har glimtet med sitt fravær. Jeg står nok en gang i utløpselva fra et større vann og prøver å berge middagen. Denne gangen går det tregere. Plutselig hører jeg en høy, buldrende lyd - ulik noe jeg har hørt før. Jeg snur meg instinktivt i retning av bråket, og får se et stort isflak som buldrer nedover elva mens det stadig brekkes opp i mindre deler. I denne høyden kan altså slutten av juli være i tidligste laget.

Den som ler sist...

To uker senere er jeg igjen på plass i Sunndalsfjella. Godværsperioden som startet under forrige besøk er på hell. Det er i ferd med å bli mer ruskete vær igjen. Mørke skyer er stadig å se mot vest. Denne gangen har jeg valgt et vann som ligger ganske nærme bilveien. Det tok ikke mer enn en time å gå inn hit. Allerede første morgenen får jeg valuta for besøket. Et skikkelig plask avslører at noe litt større har latt seg lure der ute. Hoven ligger så klart borte ved teltet, så det er bare å ta tiden til hjelp. Noen minutter seinere kan jeg lande en pen fjellørret. Den mentale fiskevekta stopper i underkant av kiloen. I det jeg vender nesa hjemover et par dager seinere er det surt og høstlig i fjellet. To uker varte altså fiskesesongen her i år...